

Bài Học 12 * 13 Tháng 6 – 19 Tháng 6

Đức Chúa Giê-su Nơi Thành Giê-ru-sa-lem

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: Lu-ca 19:28–40; Xa-cha-ri 9:9; Lu-ca 19:45–48; Ma-thi-ơ 21:12–17; Luca 20:9–26.

Câu Gốc: “Khi Đức Chúa Giê-su đến gần thành, thấy thì khóc về thành” (Lu-ca:19:41).

Đức Chúa Giê-su đã sống những ngày cuối, tuần lễ cuối của cuộc đời nơi trần thế của mình tại thành Giê-ru-sa-lem. Trong tuần lễ này, những sự kiện quan trọng vô cùng đã xảy ra:

1. Sự vào thành trong khải hoàn;
2. Đức Chúa Giê-su đã khóc cho thành;
3. Làm sạch đền thánh;
4. Mưu toan hại Chúa của các nhà lãnh đạo của thành;
5. Sự sôi nổi của buổi tiệc cuối cùng (Tiệc Thánh) và sự thống thiết trong Vườn Ghết-sê-ma-nê;
6. Sự xử án đầy nhạo báng;
7. Sự đóng đinh;
8. Sự Phục sinh.

Chưa bao giờ, từ trước và về sau, đã có một thành phố nào được chứng kiến những sự kiện tối nghiêm trọng của lịch sử trong thời gian chỉ có một tuần lễ. Tuần lễ này đã mang cuộc chiến tranh giữa thiện và ác lên đến cao điểm. Không ai trừ Đức Chúa Giê-su có thể hiểu được tầm quan trọng của những điều phải xảy ra trong tuần lễ này.

Đức Chúa Giê-su đã vào thành hoặc đi ngang qua Giê-ru-sa-lem một vài lần trong đời Ngài, nhưng trong tuần lễ cuối cùng của sứ mạng của Ngài nơi trần thế, Giê-ru-sa-lem đã được các tác giả Phúc Âm ghi chú rất đặc biệt.

Sự Vào Thành Trong Khải Hoàn

Đức Chúa Giê-su đã ra đời tại làng Bết-lê-hem. Ngài lớn lên nơi thành Na-xa-rét. Ngài đã giảng, dạy và chữa bệnh khắp cùng Ga-li-lê, Sa-ma-ri, Giu-đê và Bê-rê. Thành Giê-ru-sa-lem là thủ đô của toàn lãnh thổ xứ Giu-đê. Nơi đây là triều đình của các vua chúa từ thời vua Đa-vít cho đến Hê-rốt. Nơi đây có đường phố khang trang cho xe ngựa, cho hoàng xa. Thành Giê-ru-sa-lem được xây cất và trùng tu rất huy hoàng vì Vua Hê-rốt Đại Đế đã xây cất rất nhiều thành trì (mà vẫn còn tồn tại cho đến ngày nay). Tại thành Giê-ru-sa-lem còn có đền thờ Giê-ru-sa-lem mà khuôn thước đã được Đức Chúa Trời truyền cho dân Y-sơ-ra-ên phải xây vì đó là nơi Ngài nói “Ta sẽ ngự giữa vòng dân ta”. Tuy đền thờ do Vua Sa-lô-môn xây dựng đã bị phá đổ, nhưng đã được trùng tu, và Hê-rốt lại xây dựng lại thật vĩ đại và huy hoàng.

Hãy Đọc Lu-ca 19:28-40. **Hãy thử tưởng tượng sự phấn khởi của các môn đồ. Họ chắc phải nghĩ rằng đây là lúc thật sự Đức Chúa Giê-su sẽ ra mặt xưng vương làm Vua Giê-su và lấy lại ngôi nước của nhà Đa-vít tại Giê-ru-sa-lem. Bài học nào chúng ta học được qua sự trông đợi sai lầm?**

Khi Đức Chúa Giê-su ra đời, các nhà thông thái từ Phương Đông đã đến gõ các cửa của thành Giê-ru-sa-lem để đi tìm “Vua của Dân Giu-đá” (Ma-thi-ơ 2:2). Và giờ đây, vài ngày trước khi Đức Chúa Giê-su sẽ bị treo trên thập giá, môn đồ của Ngài và đoàn dân đông đã tung hô lời tán tụng rền trời Giê-ru-sa-lem, “Đáng ngợi khen Vua hơn danh Chúa mà đến!”

Tất cả đã xảy ra đúng theo chương trình vĩnh cửu của Đức Chúa Trời. Nhưng lòng các môn đồ của Đức Chúa Giê-su quá hồ hởi bởi truyền thống, văn hóa, những điều họ đã học, và sự trông ngóng nước Chúa đến theo ý và thời gian của họ mà họ hoàn toàn quên mất những lời dặn dò và cảnh cáo mà Đức Chúa Giê-su đã nói với họ về những việc phải xảy ra và ý nghĩa của các việc ấy.

Đấng Christ đã nói với họ, nhưng họ chẳng nghe. Hay có thể họ nghe, nhưng những lời Chúa nói không hợp ý họ mong chờ nên những lời ấy chẳng nhập vào tâm họ. Làm sao chúng ta cũng chắc là chúng ta không vấp phạm cùng lỗi lầm ấy?

Giê-su-sa-lem: Sự Làm Sạch Đền Thờ

Điều đầu tiên Đức Chúa Giê-su làm khi vào thành Giê-ru-sa-lem là Ngài đi vào đền thờ. Bởi vì khi Chúa vào thành là gần Lễ Vượt Qua, một ngày lễ trọng đại nhất của người Do Thái. Đi đến đền thờ là một ngày lễ hành hương của họ. Mỗi người nam khi đi vào đền thờ phải dọn mình thanh sạch và mang theo con sinh tế để dâng của lễ cho Đức Chúa Trời.

Hãy Đọc Lu-ca 19:45-48; Ma-thi-ơ 21:12-17; và Mác 11:15-19. Bài học quan trọng nào chúng ta học về việc Đức Chúa Giê-su làm? Các câu chuyện này dạy gì cho chúng ta nhất là vì chúng ta là những người tin rằng thân thể mình là đền thờ của Chúa? (cũng đọc Ê-phê-sô 2:21).

Sự làm sạch đền thờ của Đức Chúa Giê-su cho chúng ta thấy sự thánh khiết của đền thờ và của các chương trình của đền thờ rất quan trọng đối với Ngài. Sự kiện này cũng cho thấy rằng Chúa cho mọi người biết rất tỏ tường sự mạng của Ngài cũng như rằng Ngài là Đấng Mê-si. Các hành động của Chúa nơi đền thờ xảy ra vào những ngày cuối cùng trước khi Chúa chết. Điều này cũng làm cho chúng ta có câu hỏi: Đức Chúa Giê-su biết mình sắp chết. Ngài cũng biết rằng các nghi lễ hy sinh trong đền thờ sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa (vì Ngài là Chiên Con và là Cửa Lễ Hy Sinh thật), nhưng tại sao Chúa vẫn bỏ công ra đánh đuổi những kẻ mua bán và làm ô ố đền thờ?

Chúng ta không biết câu trả lời. Nhưng có thể vì cho dầu thế nào, đền thờ tại Giê-ru-sa-lem vẫn là nhà của Đức Chúa Trời. Và với sự chết sắp đến của Đức Chúa Giê-su, đền thờ và các nghi lễ trong đó vẫn có thể giúp cho các người Do Thái mộ đạo hiểu được Đức Chúa Giê-su là ai và sự chết của Ngài trên cây thập tự có nghĩa gì. Cho nên đền thờ vẫn tiếp tục cho thấy toàn phần của chương trình cứu rỗi, và nhờ đó mà nhiều người có thể hiểu được rằng Đức Chúa Giê-su là “Chiên Con đã bị giết từ buổi sáng thế” (Khải huyền 13:8).

Thứ Ba * 16 Tháng 6

Những Kẻ Bất Trung

Thay vì dâng cho Đức Chúa Trời trái của yêu thương và trong sạch, những kẻ làm vườn nho của Đức Chúa Trời đã không làm trọn phận sự mình. Nhưng Đức Chúa Trời, là người chủ vườn, đã sai đầy tớ này đến đây tớ khác, tiên tri này tới tiên tri khác (Giê-rê-mi 35:15). Đức Chúa Trời đã hết lòng trong tình yêu thương của Ngài đặt cố gắng mang những kẻ làm vườn nhớ đến trách nhiệm của sự trung tín mình trong sức khỏe, thời gian, tiền bạc, tài năng, v.v. . . Nhưng mỗi tiên tri Ngài sai đã trở thành nạn nhân trong sự ngược đãi và đánh đập của các kẻ làm vườn. Trong Công vụ 7:52, Lu-ca đã chép lại, “Đã có một tiên tri nào được sai đến cho các người (Y-sơ-ra-ên) mà đã chẳng bị các người cố hại họ?”

Lịch sử của Đức Chúa Trời là một câu chuyện dài của tình yêu thương. Những điều đau buồn có nổi lên, nhưng chúng đều bị dập tắt. Chỉ có sự vinh hiển sẽ chiến thắng lúc chung cuộc. Sự Phục Sinh phải xảy ra sau Thập Tự. Hòn đá đã bị chê và bỏ nay đã thành hòn đá gốc nhà của ngôi đền thờ huy hoàng trong vương quốc Đức Chúa Trời, nơi mà mọi kẻ được cứu, giàu hay nghèo, người Giu-đa hay người Ngoại quốc, đàn ông cũng như đàn bà, tất cả sẽ cùng chung sống như là một dân tộc.

Xin Đọc Lu-ca 20:9-19. Tiêu chuẩn quan trọng được nêu ra để chúng ta học để mình không mắc cùng lỗi lầm như những nhân vật trong câu chuyện này?

Ngày nay chúng ta có thể không có các tiên tri như thời xa xưa để cho chúng ta sỉ nhục và hành hạ, nhưng chúng ta cũng có thể không muốn nghe lời của các sứ giả mà Đức Chúa Trời sai đến. Làm sao chúng ta biết để mình không từ bỏ hoặc chê bai sứ điệp cùng sứ giả của Đức Chúa Trời?

Thứ Tư * 17 Tháng 6

Đức Chúa Trời và Sê-sa

Xin Đọc Lu-ca 20:20-26. Chúng ta học được sự dạy dỗ nào của Đức Chúa Giê-su qua bài học này, và làm thế nào để chúng ta áp dụng nó vào quốc gia mà chúng ta đang sống?

Trong thời Đức Chúa Giê-su, dưới sự cai trị của người La Mã, người thu thuế là những người không được ai ưa cả. Đã có những cuộc nổi loạn của người Do Thái về việc họ phải đóng thuế cho Sê-sa của La Mã. Thế nên việc đóng thuế là một vấn đề rất nhạy cảm trong xã hội, và thành phần các lớp lãnh đạo của người Do Thái hay gửi người để dò thám xem dân chúng có ai chống đối hoặc cổ vũ cho việc đóng thuế cho La Mã. Thế cho nên khi họ cho người đặt câu hỏi “có nên đóng thuế hay không” với Chúa họ đã gài bẫy Ngài. Nếu Chúa trả lời nên đóng thuế thì họ sẽ cho là Ngài về phe của La Mã thì Ngài đã trở thành kẻ thù của dân chúng. Nếu Chúa trả lời không đóng thuế thì họ sẽ buộc tội Ngài muốn nổi loạn, làm cách mạng chống đối chính quyền. Họ tưởng phen này họ đã có lý do bắt Ngài.

Nhưng Đức Chúa Giê-su đã nhìn thấy tận tâm lòng của họ. Ngài chỉ vào bức hình của Sê-sa trên đồng tiền và tuyên bố, “Hãy trả lại cho Sê-sa những gì thuộc về Sê-sa. Và trả lại cho Đức Chúa Trời những gì thuộc về Đức Chúa Trời.” Những người sống trong xã hội thời ấy được làm ăn buôn bán nhờ sự bảo vệ của chính phủ La Mã và nhờ những tuyến đường thương mại mà La Mã đã xây qua khắp mọi vùng của đế quốc La Mã, thì người ta phải có bổn phận đóng thuế cho Sê-sa. Nhưng còn một trách nhiệm cao trọng hơn nữa, ấy là trách nhiệm đối với Đức Chúa Trời. Bởi vì chúng ta đã được dựng nên theo ảnh tượng Ngài, nên chúng ta nợ Ngài sự trung tín hết lòng.

Bằng cách nào chúng ta có thể tiếp tục là một người công dân tốt trong bất cứ quốc gia nào mà chúng ta sống, nhưng đồng thời phải nhớ là quyền công dân thật của chúng ta thuộc về một thành trì mà Đấng xây cất và tạo dựng nó là Đức Chúa Trời (đọc Hê-bơ-rơ 11:10).

Tiệc Thánh

Xin Đọc Lu-ca 22:13-20. Cho biết tại sao việc Đức Chúa Giê-su phải dự bữa lễ tiệc thánh trong mùa Lễ Vượt Qua là rất quan trọng?

Đức Chúa Giê-su nối liền Tiệc Thánh với thời gian của bữa tiệc của Lễ Vượt Qua. Lễ Vượt Qua cho thấy sự yếu đuối của sức người so với quyền năng vô lường của Đức Chúa Trời. Tự dân Do Thái, không sao họ có thể thoát khỏi vòng nô lệ của người Ai Cập. Cũng vậy, tự khả năng mình, chúng ta không sao có thể thoát được hậu quả của tội lỗi. Được giải phóng khỏi gông cùm của tội lỗi và có được sự tự do chỉ có thể nhờ nơi tình yêu thương và ân điển của Đức Chúa Trời mà thôi. Đức Chúa Giê-su là con chiên của ngày Lễ Vượt Qua.

Lễ Tiệc Thánh để nhắc chúng ta rằng chính trong đêm “Ngài bị nộp” và trước đêm Ngài sẽ phải bị đóng đinh, Đức Chúa Giê-su cho các môn đồ Ngài một sứ điệp mà họ cần ghi nhớ. Họ sẽ phải nhớ rằng bánh và nước nho là hình bóng của thân thể Ngài phải vỡ ra, và huyết Ngài, phải tuôn chảy để chuộc tội (đọc 1 Cô-rinh-tô 11:23 và Ma-thi-ơ 26:28). Chỉ có cái chết của Đức Chúa Giê-su mới cứu chúng ta khỏi tội lỗi được, và chúng ta làm điều này để không quên được món quà cứu rỗi quý báu mà thiên đàng đã ban cho chúng ta.

Sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su rằng huyết Ngài sẽ phải đổ ra để cứu nhiều người, phải được ghi nhớ muôn đời. Nếu từ chối sự dạy dỗ này về sự cứu rỗi tức là đã khước từ Đức Chúa Trời và phương thức Ngài thực hiện chương trình cứu rỗi.

Hai bài học nghiêm trọng chúng ta học được qua nghi lễ Tiệc Thánh ấy là, “Đấng Christ đã chết cho chúng ta”; và chúng ta đã cùng ngồi với nhau và thông công, hòa thuận cùng nhau nơi bàn tiệc của Chúa. Được dự phần nơi bàn tiệc Chúa, chúng ta là những kẻ được cứu cho đến ngày cuối cùng. Khi cùng nhau chờ đợi sự tái lâm của Chúa chúng ta, bàn tiệc của Ngài là một sự nhắc nhở cho chúng ta về sự sống và niềm hy vọng mà Chúa đã hứa cho nhân loại.

Đấng Christ đã hy sinh thân và huyết Ngài hầu mỗi người chúng ta nhận được lời hứa về một sự sống đời đời. Chúng ta có thể làm thế nào để chân lý diệu kỳ này luôn luôn là một niềm hy vọng cho chính mình?

Thứ Sáu * 19 Tháng 6

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Ăn bánh và uống nước nho thể hiện chúng ta dự phần vào thịt và huyết Chúa đổ ra để chúng ta tiếp nhận Ngài là Đấng Cứu Chuộc cho cá nhân mình. Khi chúng ta chấp nhận điều ấy tức là chúng ta tin Ngài đã tha thứ mọi tội lỗi của mình, và qua Ngài chúng ta được hoàn thiện. Nghĩa là chúng ta nắm chặt lấy tình yêu thương của Ngài, suy gẫm về tình yêu thương ấy, và để tình yêu thương ấy trở thành một phần của con người mình để chúng ta cùng hòa lẫn với bản chất của Ngài. Thức ăn cần thiết cho cơ thể thế nào thì Đấng Christ cũng là cần thiết cho linh hồn chúng ta thể ấy. Thức ăn không ích lợi gì cho cơ thể chúng ta nếu chúng ta không ăn; và nó không giúp gì cho cơ thể ta sống nếu chúng ta không tiếp nhận thức ăn vào cơ thể mình. Cũng một thể ấy, Đấng Christ cũng sẽ giúp gì cho linh hồn chúng ta nếu chúng ta không tiếp nhận Ngài làm Đấng Cứu Chuộc cho đời mình. Biết Ngài không thôi cũng chưa đủ và chẳng mang lại lợi ích nào. Chúng ta phải “tiếp nhận” Ngài như cách chúng ta “tiếp nhận” thức ăn để bồi dưỡng cơ thể mình. Hãy tiếp nhận Ngài vào trái tim mình để sự sống của Ngài trở thành sự sống của chúng ta; và tình yêu thương của Ngài, ân điển của Ngài thấm nhuần tràn ngập linh hồn chúng ta.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Desire of Ages* (Hy Vọng Muôn Đời), trang 389.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Hãy thử tưởng tượng cảnh Đức Chúa Giê-su dọn sạch đền thờ. Bằng cách nào chúng ta có thể bán đứng đức tin và sự trong sạch của mình? Thế nào là những cách mà tôn giáo bị dùng để thu lợi, mua danh vọng hay là chức vị? Quan trọng hơn nữa, làm thế nào để chúng ta không để hội thánh mình bị rơi vào cái bẫy này?